

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

เหยื่อล่อของวิญญูจักร

น้ำค้ำแต่ก่อนกับทุกวันนี้ผิดกันมากนะ น้ำค้ำเหมือนท่าฝน พอดี ๔ ตี ๕ จะเหมือนท่าฝนมันตกจากใบไม้ลงดินตบตบ ๆ ซ่า ๆ ๆ เตียวนี้ไม่เห็นมี น้ำค้ำไม่มีมันแปลกกันตรงนี้ หรือเป็นเพราะแต่ก่อนมีตมมีปามันเย็นให้มันน้ำค้ำหรือไง นี้ไม่มี กลางคืนเดินจงกรมไม่ได้ตัวแข็งไปเลย เพราะฉะนั้นจึงต้องนั่งมาก ๆ กลางคืนนั่งมาก นอนก็ไม่หลับต้องลุกขึ้นมา นั่ง สุดท้ายก็แจ่มสว่างเอาเฉย ๆ นอนไม่หลับเลย

ได้สงสัยหุบป่านะ เรานั่งภาวนาอยู่แค่นี้ เขามาหากินตามนี้ กลางคืนนะ หุบป่าเป็นฝูง ๆ มา มันไม่หนาวหรือพวกนี้ ไอ้เราหนาวจะตาย อยู่ในแคร์ยังหนาวจะตาย เขาหากินสบาย เขามาเป็นฝูงนะเป็นฝูง ๆ มา อย่างนั้นละแต่ก่อนสัตว์ป่าเต็มไปอยู่ไหน เขาหากินสบายไม่ปรากฏว่าหนาวนะ มันหนาวแต่มนุษย์ แสดงว่าจะหนาวมากจริง ๆ นะคือเรายังหนุ่มน้ออยู่ที่นี่ อาบน้ำได้อาบแต่วัน ตะวันขนาดนี้อาบแล้ว ๆ ถ้าค้ำกว่านั้นอาบไม่ได้มันจะซึก นี่แสดงว่าหนาวมากอยู่ เข้ามาก็เดินจงกรมพอค้ำเข้ามา ๆ น้ำมันจะเย็นเข้า ๆ ตัวแข็งละเดินก้าวไม่ออกมันจะซึก เข้าแคร์เข้าไปก็ไปซึกอยู่ในแคร์ แต่แปลกมันไม่เข็ดนะมีแปลกอันเดียวนี้ ไม่เคยสนใจ ไม่เข็ดไม่หลาบ

เวลาเรานั่งภาวนาจิตเข้าข้างในมันไม่หนาว เหมือนไม่ใช่หน้าหนาวหน้าอะไร เพราะจิตไม่ออกมามันอยู่ข้างใน พอเราออกจากที่ภาวนาแล้วจะเริ่มหนาว ๆ เรื่อยนอนก็นอนไม่หลับ แต่สำคัญที่มันไม่มีผ้าห่มเท่านั้นเอง ยังไงก็ตามมันต้องหนาวกว่านี้ อยู่โดยดีแหละ เพราะน้ำค้ำมันเหมือนท่าฝน ตามเนื้อตัวเหล่านี้แตกหมด ฝ่าเท้าก็เหมือนกัน ตกกระไปหมดทั้งตัว แสดงว่าหนาวมากอยู่ เข้ามายู่ในวงหมุ่คณะก็มีผ้าห่ม เช่นอย่างอยู่หนองผืออย่างนี้ผ้าห่มมีไม่อดก็ได้ห่ม แต่ยังไงก็ไม่ห่มมากแหละ ดัดอยู่ในตัวนั้นแหละ พอออกไปแล้วตัดออกหมด ผ้าห่มไม่มี มีผ้า ๓ ผืน จีวร สบง ผ้าสังฆาฯ กับผ้าอาบน้ำผืนหนึ่ง กลางคืนก็ซ้อนผ้าสังฆาฯ กับผ้าจีวรใส่กัน ก็ให้เท่านั้นแหละ ตลอดรุ่ง ไปอย่างนั้นจะเอาผ้าห่มไปได้ยังไง ตั้งแต่บริหารเท่านั้นก็พอแล้วกับบาตรลูกหนึ่ง

แต่ก่อนมีตมร้อยเปอร์เซ็นต์มันไม่เป็นอย่างนี้ ไปไหนมีแต่ตมแต่ป่า คิดดูซิเรานั่งภาวนาหุบป่ามาหากินอีกทีก็ มันมาหากินข้าง ๆ แคร์เรา เราปิดกวาดบริเวณเราอยู่พอดี ๆ มันก็มาหากินข้าง ๆ เป็นป่าทั้งหมดนี้ หุบป่าไม่อด(ไม่อด = มีมาก) พวกแก่งพวกหุบป่าไม่อด กลางวันก็เจอมัน เราเดินจงกรมนี้กลางวันมันก็มา มันมาหากินของ

มัน แต่ชอบกลมันไม่ค่อยกลัวพระนะ ผ้าเหลืองนี้สำคัญนะมันฝังใจสัตว์มากทีเดียวนะ
ผ้าเหลืองนี้สัตว์ไม่ค่อยกลัวแหละ ถ้าเป็นสัญชัษนี้ โห กลัวมาก สีพระมันไม่กลัว ดีไม่ตี
รุมมาอยู่ด้วย

คือสัตว์แต่ละตัว ๆ นี้แน่ใจว่าเคยบวชมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งก็หน เพราะตายเกิด ๆ
มากก็ปกก็กลบอยู่อย่างนี้ ๆ เรื่อยไปนะนี่ ออกจากนี้ก็จะเกิดไปเรื่อยไปข้างหน้า มาข้าง
หลังฉันใดไปข้างหน้าฉันนั้นเหมือนกัน ถ้าไม่ตัดตัวเชื่อมมันออกเสียก่อนแล้วยังไงต้อง
เป็นอยู่นี้ตลอด เกิดแล้วตาย ๆ ๆ อยู่อย่างนั้นตลอด

ดูเข้าไปในอริยสังถึงชัดเจน นี่ละอริยสังคือแก่นของศาสนา แก่นของภพของ
ชาติ แก่นของการตัดภพตัดชาติอยู่ในนั้นหมดเลย เข้าไปนั้นแล้วหายสงสัยแหละ มัน
ตัดขาดสะบั้นจริง ๆ นี้ ไม่มีอะไรเป็นเงื่อนต่อกันมันก็รู้ว่าหมดเชื้อที่จะสืบทอดไปข้างหน้า
ข้างหลังหมด เหลือแต่ความบริสุทธิ์ล้วน ๆ ไม่มีอะไรเข้ามาเจือปน มีอันเดียวเท่านั้น
มันก็รู้ได้ชัดละชีว่าหมดแล้วเรื่องความเกิดความตายต่อไปนี้ไม่มีอีกแล้ว

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ท่านตั้งแต่วันตรัสรู้ปั้งขึ้นมาี้ บรรลุธรรมปั้งขึ้นมา
ทุกขีในใจของท่านจะไม่มีตลอดไปเลยจนกระทั่งวันนิพพาน แล้วท่านไม่นิพพานก็
เหมือนกันอีก ทุกขีก็มีแต่ทุกขีทางกายซึ่งไม่กระเทือนถึงใจ เรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยเจ็บหัว
ตัวร้อนมันเหมือนกันกับธรรมดาของโลก เพราะอันนี้เป็นสมมุติด้วยกัน ธาตุชั้นนี้เป็น
สมมุติเหมือนกัน มีเจ็บไข้ได้ป่วยหิวกระหายเหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าไม่เข้าไปซึม
ซาบภายในจิตใจเท่านั้น ถ้าธรรมตามันเข้าละ ใจกับอันนี้เป็นอันเดียวกันหมดร่างนี้
ความรู้ันกับร่างกายนี้ชานไปถึงกันหมด ประสานกันได้สบาย ๆ

ที่นี้พอจิตบริสุทธิ์แล้วมันไม่เข้าแหละ มันก็มีอยู่ตามธาตุชั้นเท่านั้นเองไม่เข้า
จึงเหมือนกับว่าน้ำตกลงบนใบบัว ท่านว่า น้ำตกลงบนใบบัวตกแล้วมันก็กลิ้งตกไป ตก
ลงมาปั๊บแล้วกลิ้งตกไป ๆ น้ำก็ไม่ตั้งใจจะซึมใบบัว ใบบัวก็ไม่ตั้งใจจะรับน้ำ ไม่มีใครมี
ความหมายแหละไม่มีความรู้สึก มันหากเป็นของมันอย่างนั้นเอง จิตที่บริสุทธิ์ก็เป็น
อย่างนั้น อะไรเข้ามามันเป็นหลักธรรมชาติของมัน กลิ้งตกไปเหมือนใบบัวไม่ต้อง
บังคับ ไม่มีการบังคับกัน

อย่างนั้นชิพระพุทธเจ้าผู้ท่านสิ้นกิเลสแล้วท่านมองดูพวกเราจึงเป็นเหมือนกับ
สัตว์จริง ๆ ไม่พันอะไรกับสัตว์เลย มันต่างกันขนาดนั้นละ คือท่านพันไปหมดทุกสิ่ง
ทุกอย่างแล้ว จึงมามองดูพวกกอดกอดทุกขีอยู่ที่นี่ เต็มโลกเต็มสงสารมีแต่พวกกอดกอด
ทุกขีทั้งนั้นนะ เต็มโลกสามโลกธาตุนี้มีแต่พวกกอดกอดทุกขีตลอดหมดเลย แล้วผู้ที่
พันไปแล้วท่านดูถ้าจะพูดแบบโลก ๆ ก็สนุกดู คือดูไม่มีส่วนได้ส่วนเสียจากการดูนั้น
ที่จะเข้าซึมซาบถึงจิตของท่านไม่มีแล้ว ท่านไม่มีทุกขีแล้วท่านก็สนุกดู

เป็นยังงิวเศษขนาดไหนความบริสุทธิ์ หรือนิพพานวิเศษขนาดไหนดูเทียบเอา
อย่างนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วปีงออกมาเท่านั้นละ หลุดผิงออกไปเลยจากโลกกอด
กองทุกขนี้ ดิตผิงออกไปแล้วก็มองลงมา ถ้าเราจะเทียบว่ามองลงนะ มันผิดกันอย่าง
นั้นละ

เหยื่อของวัฏจักรนี้มันพิลึกนะ เหยื่อล่อนี้แหม มันล่อได้หมดเลย ไม่มีรายใดที่
จะพ้นจากมันไปได้มันล่อได้หมด ส่วนหยาบก็มีเครื่องล่อ ส่วนกลางมีเครื่องล่อ ส่วน
ละเอียดยมีเครื่องล่อ มีล่อไปตลอดสายเลย

เพราะฉะนั้นสัตว์ทั้งหลายถึงพ้นไปได้ยาก ดิตแต่เครื่องล่อเครื่องลวงของมันนั้น
แหละ ดิตทางหูทางตาทางจมูกทางลิ้นทางกาย รอบมีแต่เครื่องล่อทั้งนั้น พอมองเห็น
ปั๊บติดแล้ว ตีก็ติดชั้วก็ติด ตีใจเสียใจมันติด ๆ ๆ ดิตตลอด หูก็เหมือนกันพอได้ยินปั๊บ
ติดแล้ว ๆ มีแต่เครื่องล่อของธรรมชาตินี้ เวลาปอกออกจากใจหมดแล้วมันไม่เป็น
เครื่องล่อ มันเป็นทางเดินเฉย ๆ ดูก็ดูไปธรรมดา หูฟังไปธรรมดา ไม่มีเครื่องล่อเข้า
มาหลอกลวงจิตใจได้ต่างกันตรงนั้น

แต่ก่อนเป็นเครื่องล่อทั้งหมด คือตาก็ธรรมดาเราเห็นแหละ แต่เครื่องล่อมันอยู่ใน
ใจมันรับกันกับข้างนอกทันที ๆ ประสานกัน พอตาเห็นรูปปั๊บประสานแล้ว หูได้ยิน
เสียงปั๊บประสานแล้ว ๆ มันเป็นทางประสาน ตา หู จมูก ลิ้น กายอย่างนี้เป็นทาง
ประสานให้กิเลสเข้าสู่ใจ ประสาน ๆ ที่นี้พอใจหมดกิเลสแล้วไม่มีอะไรประสาน เพราะ
ข้างในไม่มีออกมามันหมดแล้วไม่มีออกมา ข้างนอกก็จะเข้าไปยังใจ ประสานกันได้ยัง
ใจ ประสานไม่ได้ สักแต่ว่าได้เห็น สักแต่ว่าได้ยินเท่านั้น

นี่ละคำสอนของพระพุทธเจ้าเลิศหรือไม่เลิศขนาดนี้แหละ ขนาดที่หลุดพ้นไป
เลยเพราะคำสอนพระพุทธเจ้านี้ ตรัสรู้แล้ววิธีการยังงิที่ได้ตรัสรู้เพราะเหตุผลกลไก
อะไร ก็นำวิธีการนั้นมาสอนพวกเรา เช่น สร้างความดีนี้เป็นทางเดินที่จะก้าวเข้าสู่ความ
หลุดพ้น ไม่ว่าจะความดีประเภทใดรวมตัวเข้ามา ๆ มีพลังเข้ามาเรื่อย ๆ หนุนเข้าเรื่อย
ๆ เดียวก็พ้นไปได้ ถ้าความชั่วมีแต่กตลง มีมากมีน้อยกตลงทั้งนั้น กตลงให้ต่ำลง ๆ
ทุกข้มากต่ำมาก ๆ เรื่อยไป ต่างกันอย่างนั้นนะ

แต่เครื่องล่อของวัฏจักรนี้มันพิลึกนะ น่าอ่อนใจเหมือนกัน อย่างที่ว่ามันล่อ
เป็นชั้น ๆ ๆ ส่วนหยาบเครื่องล่อหยาบ ส่วนกลางเครื่องล่อก็ขนาดเดียวกัน ส่วน
ละเอียดยเครื่องล่อละเอียดย ละเอียดย ๆ จนสุด หมดกิเลสแล้วถึงจะหมดเครื่องล่อ
เครื่องหลอก ถ้ายังมีอยู่ภายในจิตใจมากน้อยต้องล่อต้องหลอกจนได้แหละ ยิ่งตัว
กษัตริย์วัฏจักรจริง ๆ คืออวิชชาจริง ๆ แล้ว นั้นแหละตัวล่อ จอมกษัตริย์ตัวสุดท้ายนะ

เครื่องล่ออันสุดท้ายนี้เป็นตัวอัครรรยที่สุดแหละ เห็นไหมพิจารณาซิ มันมีจนสุดขีดของมัน

พอพ้นจากนั้นไปแล้วมันก็ไม่มีอะไรนี้ ไม่มีอะไรล่อ เป็นอิสระเต็มที่ ทุกอย่างไม่มีสองเข้ามาเทียบ อันเดียว ๆ ไม่มีสองเข้ามาเทียบ ไม่มีคู่แข่งก็ไม่ได้รบกัน ไม่ได้รบกันก็ไม่มีเป็นทุกซ์ละซิ เพราะไม่มีคู่แข่ง ถ้ามีคู่แข่งมากน้อยก็ต้องมีทุกซ์มากน้อยอยู่นั้นแหละ เช่นอย่างประกอบความเพียรอย่างนี้ ประกอบความเพียรคือต่อสู้กันเองจะเป็นอะไรไป เราเพียรทำคุณงามความดีมีแต่การต่อสู้ความชั่วสิ่งหลอกลวงทั้งหลาย อันหนึ่งจะไม่ให้ทำ ๆ อันหนึ่งจะทำ นั่นละมันรบกันตรงนั้น เครื่องล่อมันอยู่ในนั้นหมด ไม่รู้

พอเราจะทำอะไรมันหลอกล่อเสียปีบหลงไปตามมันเลย ๆ แม้ที่สุดนั่งภาวนามันก็ยังล่อ หมอนไม่ต้องเสกคาถาณะกิเลสล่อแล้วตามเลย ฟังเสียงหมอนแต่กระเบิดดังตม พอจะนั่งภาวนา เอ้า พักเสียหน่อยก่อน เนอะ เอาแล้วนะเราไม่รู้ไม่ทันมันนี่นะ จึงว่า สลดสังเวชนะถ้าเราพูดถึงเรื่องกิเลส จึงเป็นคู่เดือดคู่แค้นกันจริง ๆ นะ เดือดจริง ๆ แค้นจริง ๆ กับกิเลสนี้ มันเคยพืดเคยเหวี่ยงกันมาเสียจนเดนนตาย โห หนักจริง ๆ นะ

พูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เรื่องกิเลสนี้มันเหนียวมันแน่นมันแก่นตัวฉลาดแหลมคมนี้ไม่มีอะไรเกิน มันถึงได้ครอบโลกธาตุอยู่หมด สามแดนโลกธาตุอยู่ได้ อำนาจของกิเลสนี้ครอบหมดเลย มีพ้นออกไปปั๊บ ๆ แต่พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านหลุดพ้นออกไป ๆ เพราะมันหนาแน่นขนาดนั้นละ แต่ท่านก็สอนอุบายวิธีการยังไงที่จะให้หลุดพ้น สอนพวกเรา นี่ละที่ว่าคำสอน ๆ นั้นแหละคือทางเดินหรือบันไดพาเอาไว้ให้เราไต่เต้าไปตามนั้น ถ้าไม่มีอันนี้ไม่มีทาง เกิดตาย ๆ อยู่นี้ไม่มีคำว่าอิมพอนะ คำว่าเกิดว่าตายนี้มันอิมพอแล้วมันจะสุขจะอมไปเองนี้ไม่มีทาง

กิเลสไม่มีตัวคร่ำคร่าชราไม่มี มีแต่ตัวแข็งแกร่งตลอด ไม่ว่าประเภทใดของกิเลสแข็งแกร่งด้วยกันหมด ต้องมีสิ่งเข้าไปตัดทอนมัน มันถึงจะอ่อนตัวลงได้ คือความดี นอกจากนั้นไม่มี ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรที่จะตัดทอนกิเลสให้อ่อนกำลังลงได้ นอกจากความดีเท่านั้น เพราะฉะนั้นท่านถึงได้สอนทางให้พวกเราได้ดำเนินให้ก้าวเดิน

ยากลำบากก็แสดงว่ากิเลสนี้หนามันถึงได้ยากขนาดนี้ ชัดกันเข้าไป มันหนาตรงไหนมันยากตรงนั้นแหละ ยากมาก ๆ ชัดมากขวางมาก นั่นแหละกิเลสหนา ชัดเข้าไปตรงนั้นแล้วก็ค่อยจางออกไป ๆ ต่อไปไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้นะ เมื่อมันชินต่อนิสัย เช่นอย่างการทำบุญให้ทานของพวกเรา นี่เราเคยมาแล้วนี้ได้อะไรเรามีแต่อยากทาน ไม่อยากกินไม่อยากใช้ การกินการใช้ไม่เกิดประโยชน์ เจ้าของกินอะไรก็ได้อยู่ยังงี้ก็ได้ ขอให้ได้ทำบุญให้ทาน นี่คือชนะมันแล้วนี้ ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้นะ เป็นในหัวใจ หัวใจใครก็รู้เอง

ถ้าเราชนะมันได้ตรงไหนแล้วมันเปิดโล่งให้เรา เราก็ไปสบาย ๆ เลย ถ้ายังไม่ชนะตรงไหน มันหนาแน่นตรงไหน ตรงนั้นแหละมันบีบเรา ๆ มากจริง ๆ ให้พากันจำเอานะที่พูดเหล่านี้ มีแต่ทางเดินของกิเลสและทางเดินของธรรมที่ต่อสู้กันแก่งัดเพื่อความหลุดพ้นทั้งนั้นแหละ ให้พยายาม ถ้ามันเกิดความขี้เกียจขี้คร้านอยู่ในจุดใด ขึ้นชื่อว่าทำความดีแล้วจะมีแหละไม่มากก็น้อยให้รู้ทันที ให้รู้มันทันทีนะไม่งั้นแกไม่ตก ถ้าไม่รู้มันแก่งัดทันที ต้องแก่งัดเรื่อย ๆ ๆ ต่อไปค่อยชินเข้าไป ชานีชานาญเข้าไป แล้วคล่องตัว

มันเป็นเนื้อเป็นหนังเอาเสียหมดตัวของเรานี้กิเลสนะ กิเลสมาเป็นเนื้อเป็นหนังของเราทั้งหมดเลย ธรรมจึงแยบออกมาไม่ได้ถูกมันตีเอาตก ๕ ทวีปนี่สำคัญ เวลามันหนามันหนาจริง ๆ นะจิต กิเลสมันปิดบังไม่ให้มองเห็นจิตเลย มันปิดขนาดนั้นละเวลามันหนา เวลามันจางไป ๆ เพราะธรรมชกฟอก ๆ เรื่อยค่อยจางออก ๆ ก็มองเห็นโน้นเห็นนี่เข้าไป มองเห็นบุญเห็นบาป มองเห็นดีเห็นชั่ว ทีนี้ก็ค่อยมีแก้ไขมองโน้นมองนี่หาทางออกแหละ

ถ้าจะปล่อยให้มันเป็นไปเลย ๆ นี่ โอ้ย อย่าหวังนะตายเกิด ๆ ดังที่พูดเรื่องสัตว์ทั้งหลายตะกั่วนี้แหละ พระไปอยู่ที่ไหนพวกนี้เข้ามาห้อมล้อมนะ อยู่ในป่าลึกขนาดไหนก็ตามมันเคยเห็นที่ไหนเห็นพระเห็นเจ้าอยู่ในป่าลึก ๆ เวลาเราไปมันจะเข้ามาไม่กลัวพระไม่กลัวผ้าเหลือง แสดงว่าสัตว์เหล่านี้เคยเกิดเคยตายเคยบวชเป็นพระเป็นอะไรมา เพราะศาสนานี้มีมาตลอดนี้ จะขาดเป็นวรรคเป็นตอนเท่านั้น แต่มีมาตลอดถึงจะเป็นวรรคเป็นตอนก็มี ๆ ห่างกันบ้างก็มี มีอยู่ตลอด เช่นอย่างพระพุทธเจ้าเรากับพระอริยมฤตไตรย นี่ก็ห่างกันบ้างช่วงนั้น แต่ช่วงต่อไปก็มี ทีนี้ก็ได้บวชละซิ

มองเห็นพระผ้าเหลืองนี่นอนใจ ตายใจนอนใจ เราเดินจงกรมอยู่หุมาไม่เห็นสนใจกับเรา ถ้าเป็นกับพวกฆราวาส โถ ได้เมื่อไรมันไม่ให้เห็นเลย ผิงเดียวเท่านั้นละตกก็ทวีป มันรวดเร็วนะ ถ้ากับพระนี่ไม่มันแปลกอยู่ สัตว์ตัวไหน ๆ เหมือนกันนะ แสดงว่าพวกนี้มันเคยกับผ้าเหลืองมาพอแล้ว มันถึงซึ่งเข้าใจเลยตายใจไม่กลัว

พวกสัตว์พวกงูนี้เหมือนกัน อย่างอยู่ในวัดนี้แต่ก่อน ทุกวันนี้จับออกเพราะคนมามากต่อมากสับสนกัน ได้ระวังกับแขกกับคนนั้นแหละจึงต้องได้จับงูออก แต่ก่อนไม่ได้จับมันก็พันพาด ๆ อยู่ตามนี้ กับเรามันไม่สนใจนี่นะกับพระนะ คิดดูซิโรงน้ำร้อนนี่จงอาจขนาดนี้...ทำน้ำร้อนอยู่ในโรงน้ำร้อนนี่มันเลื้อยเข้ามาตรงนั้นนะ องค์ไหนก็นั่งดูอยู่ มาทำไมไอ้ขี้ตื้อ มันก็มาของมันเฉย ไปสบายนะ

แต่มันไม่สบายเวลาเข้าไปในครัวแหละ ฟังเสียงโยมแม่ร้อง เราอยู่กุฏิ มันเสียงอะไรพิลึกพิลั่นพวกนี้นะ ๕ โมงเย็นเสียงลั่นเที่ยวในครัว มันไปตรงนั้นไม่สบายพวก

บ้านนั้นยุ่งมัน มันไม่เป็นไรแหละพวกบ้ายุ่งมันต่างหาก พวกโยมแม่ ฟังเสียงลั่น เราอยู่
 กุฎินี้ได้ยินมันเสียงอะไรผิดปกติ เราก็เลยเดินเข้าไป มันเสียงอะไรเสียงเหมือนหมากัด
 กัน จะไม่เหมือนหมากัดกันยังไง บักอองมานี้ทั้งตัว บักอองคืองูจงอาง งูจงอางมานี้ทั้ง
 ตัวจะไม่ให้ร้องยังงัย มันมาไหนล่ะ ก็มานี้ละคนทำงานอยู่นี้มันเข้ามานี่ละ คนแตกฮือ
 อ้อ งูตัวนี้ไอ้ซี้ดื้อมันเคยอยู่กับพระมาพอแล้วแหละมันมาเยี่ยมทางนี้ซิ ทางนี้เป็นบ้า
 ต่างหาก ไม่เป็นบ้ายังงัยก็งูทั้งตัวใครก็กลัว โยมแม่เถียงลูก มันไปไหนล่ะ แน่ะเข้าไป
 ในป่า ช่างมันเถอะอย่าไปสนใจมันนะ เราก็สอนอีกอย่าไปขวางไปป่าอย่าไปหยอกไป
 เล่นมัน มันมากี่ช่างมัน มันไม่ทำอะไรแหละงูตัวนี้นะ มันไปได้หมดนั่นแหละ

จากโน้นจากนี้ตามกุฎิวัดหนึ่งเจอไม่รู้กี่ครั้งกับพระนะ องค์นั้นมาก็ไปเจอตรง
 นั้น องค์นี้ไปก็ไปเจอตรงนั้น เจออยู่ทุกวัน ๆ มันก็ชินกับพระ พระก็ไม่สนใจกับมัน
 สมมุติว่ามันอยู่อย่างนี้บางทีก็ผ่านทางหัวไปเสีย บางทีก็ผ่านทางหางไปเสีย มันมาขวาง
 ทางเดินไปนี่ เราก็มานี้ผ่านทางโน้นทางนี้เสีย ไม่หยอกไม่เล่นนะ คือเราสั่งพระไว้หมด
 ห้ามไม่ให้หยอกให้เล่น สัตว์เหล่านี้ไม่ได้ถือการหยอกเล่นเป็นการหยอกเล่นนะ มัน
 จะถือเป็นความจริงทั้งนั้นว่าทำมัน แล้วต่อไปสัตว์เหล่านี้มันเห็นเราก่อนนะ มันจดจ้อง
 เต็มมันจนกเอนะเราว่างั้น

ที่นี้พระก็ไม่เล่นอะไรกับมัน เจอแล้วก็เฉย ๆ มันก็คู้แหละซิ เพราะฉะนั้นมันถึง
 เข้าไปในครีว ออกมาข้างนอกถูกเขาฆ่า อย่างนั้นแหละเอานิสัยวัดไปใช้ ไปนอนขวาง
 ทางอยู่นี้ตะวันตกวัดนี้ะทางสายหนึ่งมันไปนั้น มันออกไปจากนี้ ทางโน้นก็ป่าทางนี้ก็
 ป่า พอออกไปแล้วไปนอนขวางทางอยู่นั้น เขามาเขาเอาปืนยิงเลย เรายังจำไม่ลืมวัน
 ที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๖ โนนนะ จำได้ขนาดนั้นนะ เด็กมาบอก โอ้ย ไอ้ซี้ดื้อหลวงพ่
 เห็นจะตายแล้วแหละ เขายังเมื่อวานนี้ ยิงที่ไหนล่ะ ยิงตะวันตกวัดนี้ ตัวขนาดไหนเด็ก
 ก็บอก โอ้ย แล้วกัน ตั้งแต่นั้นมาไม่เห็นอีกเลย เจียบไป นั้นตายแล้วถูกเขายิงเอา เอา
 ปืนยิง มันเชื่องขนาดนั้น

งูตัวไหนนิสัยพอ ๆ กันเหมือนกัน เราคล้องเราจับมันไม่มีอากัปภิกิริยาจะลนทำ
 ทางโต้ตอบเรานะ มันจะตื่นจะหนีทำเดี่ยว เราเอาเชือกคล้องแล้วใส่กระสอบเอาไป
 ปล่อยดงไกล ๆ ใส่รถไป พอเปิดปากกระสอบแล้วเขาก็เลื้อยออกไปธรรมดาเขา บางที
 ก็ไปปล่อยตามถ้ำกลองเพลทางไปจังหวัดหนองบัวลำภู โอ้ย มีแต่ตัวใหญ่ ๆ งูจงอาง
 เขาไม่มีอากัปภิกิริยากับเรานะ เขามีแต่ปืนออกธรรมดาไปธรรมดา อยู่ในวัดก็เหมือนกัน
 เราคล้องได้อย่างนี้เขาก็ไม่มีอากัปภิกิริยากับเรา เขานิ่งหนึ่เท่านั้นละ เพราะเขาเคยอยู่กับ
 เรามาแล้ว

นี่สัตว์เหล่านี้มันเคยบวชเป็นพระนะ เพราะตายมาก็กัปก็กัลป์ จิตวิญญานดวงหนึ่ง ๆ มีแต่เกิดกับตาย ๆ อยู่ตลอดไปเลย นี่ยังตลอด ๆ ไปนะ แต่คำว่าเกิดไม่แน่นอน เกิดสูงต่ำดีชั่วยัดไปได้หมดอำนาจแห่งกรรม กรรมเป็นเครื่องหนุนให้สูงให้ต่ำ ถ้ากรรมดีก็หนุนขึ้นสูง ถ้ากรรมชั่วก็กดลงทางต่ำ หากเกิดเรื่องเกิด เกิดเป็นเปรต เป็นผีเป็นยักษ์เป็นมารเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นผู้เป็นคน เป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเกิดได้ทั้งนั้น เพราะอำนาจแห่งบุญกรรมพาให้เกิด เชื้ออันหนึ่งที่จะพาให้เกิดคืออวิชชา ให้เกิดแน่ ๆ แต่จะเกิดเป็นอะไรต่ออะไรนั้นเป็นวิบากกรรมอีกหนุนให้เกิดขึ้นจึงต้องสอนให้ทำความดี ๆ

เวลาจะเป็นจะตายจริง ๆ แล้วจิตจะไม่ไปไหนนะ มันจะวกมาหาเจ้าของแล้วหาความดีความชั่ว ถ้าไม่มีความดีมีแต่ความชั่วเดือดร้อน ตายแล้วก็ไปเลย ถ้ามีความดีพอจำเป็นจำใจมานี้มันจะวิ่งเข้ามาปั๊บ..จิตมีความดีแล้วอบอุ่นใจกับความดี เพราะความดีอยู่กับใจนี้ไปเอง

นี่เราพูดถึงภาคทั่ว ๆ ไป ภาคจิตตภาวนายิ่งแน่ ภาคนี้ภาคแน่นมากภาคจิตตภาวนา เห็นชัด ๆ อยู่ประจักษ์ว่าออกจากนี้จะไปเกิดไหน ทางต่ำไม่ไปข้างนั้นเถอะนำ จะไปเกิดชั้นไหนมันบอกอยู่ในนี้หมด เหมือนว่าเข็มทิศบอกอยู่ในนี้ ดูเข็มทิศนี้ ปจจุตตมองดูชัด ๆ ยิ่งละเอียดเท่าไรยิ่งแน่ ๆ ต่อภพชั้นนั้น ๆ ที่เป็นชั้นดินนะเรื่อย ๆ จนกระทั่งขาดสะบั้นออกหมดไม่มีภพมีชาติอีกแล้วก็ยิ่งแน่ อ้อ นิพพานเป็นอย่างนี้เอง นี่หรือนิพพานเป็นอย่างนี้เอง มันชัดเจนอยู่อย่างนั้น นี่ภาคภาวนา

ภาคภาวนาเป็นภาคที่แน่นที่สุดเลย ไม่ต้องนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ใ้ตายแล้วมันไปไหนนา อ้าว อย่างนั้นครั้งพุทธกาลไม่มีนะ เดี่ยวบางคนจะไม่ทราบว่ามันมีมาดั้งเดิม เวลาคนตายนิมนต์พระไป กุสลา มาติกา มีมาหลัง ๆ นี้ คือพระพุทธเจ้าท่านสอนให้พระไปปลงกรรมฐานไม่ใช่ให้ไป กุสลา ธมฺมา อย่างนี้นะ ไป ๆ ดูกรรมฐานจริง ๆ นี้ พระพุทธเจ้าพาเสด็จบางทีนะ พาไปปลงกรรมฐานไปดูกรรมฐาน บางองค์ได้ตรัสรู้ธรรม นั้น กรรมฐานชากอสก ท่านพาไปอย่างนั้นต่างหากนี่นะ ท่านไม่ได้พาไปแบบ กุสลา ธมฺมา กล้วยหอมอยู่ไหนนา ไม่เห็นว่างั้น

เดี๋ยวนี้เห็นมีแต่ไปหา กุสลา กล้วยหอม ตรงไหนมีเมรุมาก ๆ ตรงนั้นละเป็นบ่อเงิน มันไม่ได้ไปหาธรรมนะไปหาเงิน วัดไหนมีเมรุมาก ๆ นั้นละวัดนั้นละวัดหาเงินทั้งนั้นไม่ได้หาธรรมแหละ เรื่องธรรมอย่ามาพูด มีแต่หาเงินนับอยู่ตลอดเวลา นับอยู่ทั้งวัน วันนี่ศพนี้มาแล้วนับก็ศพ ศพนี้มาแล้วนับอีก มีแต่นับเงินไม่ได้สนใจกับธรรม

นี่เราถึงได้พูดเรื่องวัดอโศการาม ไปยากกับพระเมื่อไปเร็ว ๆ นี่นะ นี่ ท่านพ่อลี นะพูดต่อปากต่อคำกัน ท่านพูดนี้ถูกต้องที่สุดเราอมกราบท่านเลยในคำพูดของท่าน ท่านบอกวัดนี้ห้ามไม่ให้มีเมรุ ถ้ามีเมรุแล้วพระจะเป็นบ้าไปหมด ฟังซิ นี่หลวงพ่อดี ท่านพูดท่านเด็ดนี่นะ นิสสัยท่านเด็ดขาดมาก ท่านถึงได้เป็นครูเป็นอาจารย์ของลูกศิษย์ ลูกหาทั้งหลาย ท่านเฉียบขาดมาก นิสสัยเด็ดเดี่ยว แล้วท่านสั่งอย่างนี้ด้วยนะ วัดนี้เรา ตายแล้วก็ตามยังมีชีวิตอยู่ก็ตามจะมีเมรุขึ้นไม่ได้ ว้างี้ ถ้ามีเมรุขึ้นพระเป็นบ้าไปหมด เรื่องศีลเรื่องธรรมเข้าป่าเข้ารกไม่มีเหลือเลย จะมีเหลือแต่นั่งนับเงินเท่านั้น

เราไม่ลืมนะท่านพูดให้ฟังชัด ๆ ในพระทั้งหลายอยู่นั้น แต่พระรุ่นนั้นก็คงจะหมดไปยังเหลือแต่เราที่ได้ยินได้ฟังวังั้นเถอะ ท่านห้ามอย่างเด็ดขาดนะพูดอย่างเฉียบขาด จะมีไม่ได้เป็นอันขาดถ้าไม่ยอมให้พระตายหมดวัด ว้างั้นะ ถ้ามีแล้วมันจะนับแต่เงิน ไม่ได้นับศีลนับธรรมนะมันจะนับแต่เงินวันยังค่ำคืนยังรุ่ง ใครบวชมาก็มาหาแต่เงิน ๆ สถานที่นี้เลยเป็นบ่อหาเงิน เป็นบ่อกิเลสติดลาตหาเงิน ท่านว่าเราไม่ลืมนะ

เพราะฉะนั้นเวลาเราไปที่นั่นจึงย้ำคำนี้ให้พระทั้งหลายได้ทราบ นี่ท่านพ่อลีพูดอย่างนี้เราจำได้ตั้งแต่วันท่านพูดจนกระทั่งปานนี้ไม่จืดจาง และขอให้รักษาคำพูดท่านไว้อย่าให้มีเมรุวัดนี้ ให้รักษาคำพูดของท่าน ท่านเป็นผู้สร้างวัดนี้ขึ้นมา วัดอโศการามอย่าให้มีนะ ตายเผาไหนเผาได้แต่พระตายนี่ลำบากนะ พระตายตายทั้งวัดเลยนี่นะ แล้วพระจะเป็นผู้นำเสียด้วยนะ แล้วพระตายแล้วว่าง ตายด้วยโลกามิสนี่มาทำลาย

สกุภาโร ปุริสั หนติ บุรุษหรือสตรีก็ตาม ใครก็ตามโง่แล้วตายเพราะลาภ ลักการะ ลาภลักการะนี้สังหารคนให้ตายมามากต่อมากแล้ว แผลออกมาว่าอย่างนั้น ที่นี้เวลามีเมรุขึ้นมามันจะมาหัวสูมกันอยู่เมรุนั้น กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา หมดวันยังค่ำคืนยังรุ่ง จะไม่สนใจกับศีลกับธรรม นี่ท่านพ่อท่านพูดให้จำให้ตึนะ ผมจำต่อปากต่อคำท่านมานะ อย่าให้มี ถ้าอยากให้มีศีลมีธรรมติดวัดติดวาติดพระติดเณรแล้วอย่าให้มีสิ่งเหล่านี้

ตายแล้วฝังไหนเผาไหนได้ทั้งนั้นแหละไม่เป็นของสำคัญยิ่งกว่าพระตายนะ ถ้าพระตายด้วยอำนาจของ กุสลา ธมฺมา หาเงินหาทองนี่ฉิบหายหมด ตายอันนี้ฉิบหายนะ คนตายทั้งหลายฝังไหนก็ได้ เขาเคยฝังเคยเผากันมาแล้วแต่พระตายกองกันทั้งวัด ๆ นี่ มาหัวสูมตายอยู่นี้ดูไม่ได้นะ ว่าอย่างนี้แหละเราพูด ไปเมื่อคราวที่แล้วนี้ เพราะเราสลดสังเวชจริง ๆ

วัดไหนมีเมรุนี้แหล่ม ไม่มีอะไรมีแต่อันเดียวนี้ โห ทุเรศ พระก็ไม่ต้องบอกอะไร จับเงินหรือไม่จับเงิน ถ้างขนาดนี้แล้วจะไปบอกอะไร ไม่บอกก็รู้ ท่านห้ามไม่ให้พระจับเงินจับทองนี่นะ โห อย่าว่าแต่เงินแต่ทอง โศครเงินก็มาเถอะจะจับหัวมันหมดเลย

เข้าใจหรือเปล่าที่พูดนี้ พูดให้ถึงใจ ไม่ได้พูดหยาบพูดให้ถึงใจ ให้ฟังให้ถึงใจทุกคน ๆ ให้รู้จักวิธีปฏิบัติต่อตัวเอง มันน่าทุเรศจริง ๆ นะ

บิดทบาท สุดท้ายเวลามันเป็นบ้ำเงินพอแล้ว บิดทบาทถ้ารายไหนไม่มีของใส่บาตรจะไม่มารับบาตรนะพระ ถ้าที่ไหนไม่มีของไม่มารับ ที่ไหนมีของหัวสุมเข้าไป นั่นของเงิน มาใส่บาตรแล้วก็เอาเงินมาพร้อมนะซี นี่ก็ล่อให้พระตายอีกแหละมันหลายแบบไม่รู้จะว่าไง นี่ละอำนาจของกิเลสตีตลาดดูเอา ทันมันเมื่อไร ไม่ทัน ไม่ทันกิเลส

เวลานี้พระพุทธรูปก็กำลังเป็นสินค้าอันใหญ่โต อู๊ย น่าทุเรศ มองเห็นพับอดไม่ได้มันสะดุ้ง ๆ หลายครั้งหลายหนมาเราก็เลยพูดแหละ มันฝังมานานแล้วแหละพระพุทธรูปเป็นสินค้าขายเกลื่อนตลาด ตั้งหน้าตั้งตาออกห่างออกร้านขายจริง ๆ นี่นะพระพุทธรูปขายเป็นสินค้า เราดูแล้วปลงธรรมสังเวช พูดก็ลำบากไม่พูดก็ลำบาก พิจารณาเอาที่แล้วกันนะ ถ้าพูดก็ลำบากประเภทหนึ่ง ไม่พูดก็ลำบากประเภทหนึ่ง

ให้พวกลูกศิษย์ลูกหาพากันไปพิจารณา อย่าไปหาซื้อมานักเลย เอ้า กราบลงไป พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่ได้อยู่ในองค์พระพุทธรูปโดยถ่ายเดียวแหละ อยู่ในหัวใจพุทธะ ๆ อยู่ในหัวใจ ได้มามาบูชาที่ดี แต่จะไปหาซื้อเอามา ๆ โอ๊ย เรามันทุเรศนะ พระพุทธเจ้าเป็นสินค้านี้ทุเรศ ตรงนั้นแหละหนักหนักตรงพระพุทธเจ้าเป็นสินค้าหนักตรงนั้น มันเป็นทุกอย่างนั่นแหละ อย่างไม่เคยมีก็มี ไม่เคยเป็นก็เป็นมาให้เห็น มีแต่เรื่องกิเลสออกทั้งนั้นนะธรรมะไม่ได้ออก ธรรมะนี่ออกไม่ได้

อะไรถ้าไม่ได้ขายอยู่ไม่ได้นะ ต้องได้ขายทั้งนั้น ได้ขาย ๆ ยื่นไปก็ยื่นมา ๆ ให้กันเปล่า ๆ ไม่ได้เหอมนุษย์มีน้ำใจด้วยกัน เรื่องพระพุทธรูปนี้ใครจะมีใจบุญใจกุศลก็สร้างขึ้นมา เอาแจกจ่ายกันไปบูชาไม่ได้เหอถ้าไม่ได้เงิน เงินมันเก่งกว่าพระพุทธรูปนี่นะ เพราะฉะนั้นพระพุทธรูปจึงเป็นสินค้าได้ เงินต้องเหนือพระพุทธรูปแล้วเวลานี้ พระพุทธรูปจึงกลายเป็นสินค้าไปได้ ซื้อขายกันอย่างง่ายตายมากทีเดียวไม่คิดไม่อ่านเลยแหละ

เอาละให้พร วันไหนเทศน์ทุกวัน ๆ